

да мя погуби прѣдъ олтаря, и азъ да го не накажѣмъ както му ся стой? „

А слѣдъ малко помълчаваніе, подземаше пакъ думѣ и захващаше да осжда себе си повече отъ Циниѣ:

“ Ако толкозь гражданы, думаше на себе си, молитствувать смъртътъ ти, и искать да умрѣшь, Августе, достоинъ ли си ты за животъ? Кога щатъ най-послѣ да прѣстанѣтъ вече наказаніята? До кога ще проливашь кръвъ? Главата ти е турена срещу стрѣлытъ на благороднытъ момцы, които мислятъ че тебе като убійцѣ ще обезсмъртятъ имената си. Не! животътъ ти не струва толкозь, щото да е нужно да затрынешъ други за да отървешъ себе си . . . . „

Съпругата му Ливіа, като го слушаше така да приказва, прѣсече му думѣ най-послѣ и рече: « Искашъ ли да чуешъ съвѣтъ отъ женѣ? Направи както дѣкаритѣ които като отбѣгватъ отъ лютытъ цѣрове употребяватъ лекытъ. Шо спечели до днесъ съсъ строгостытъ си? На Салвентина на